

Azi, e doar al meu prăpăd

Florinpaun

Când mor, de-s fricile adânci,
Te ascunde, răbdătoare,
La sânul meu să nu te-arunci,
Tu fii ca viața, trădătoare.
La sânul meu să nu te-arunci!

Azi, e doar al meu prăpăd.

Și dacă vocea îmi e cea,
Care-a fi-mpotriva mea,
Nu da chemărilor ce vor,
Tu mai așteaptă ca să mor.
Nu da chemărilor ce vor!

Azi, e doar al meu prăpăd.

Și dacă ochii ce mi-i știi,
La tine își vor lua oprirea,
Cu spatele spre mine vii,
Așa tu să-nchizi durerea.

De azi, nu voi mai ști iubirea.

Nu cer pomeni și tânguiri,
Veșminte noi sau giuvaiere,
Buchete nici de mântuiri,
Culese-acum din șifoniere.

Nu voi preot, nici sicriu,
Nu voi neam, nu voi amic,
Ci doar al focului rachiu,
Să-l îmbete-al meu nimic.

Iar cenușa-mi, tu s-o pui,
Lâng-un arbore pustiu,
Și de mai ții la el să sui,
O, să rămâi până târziu!